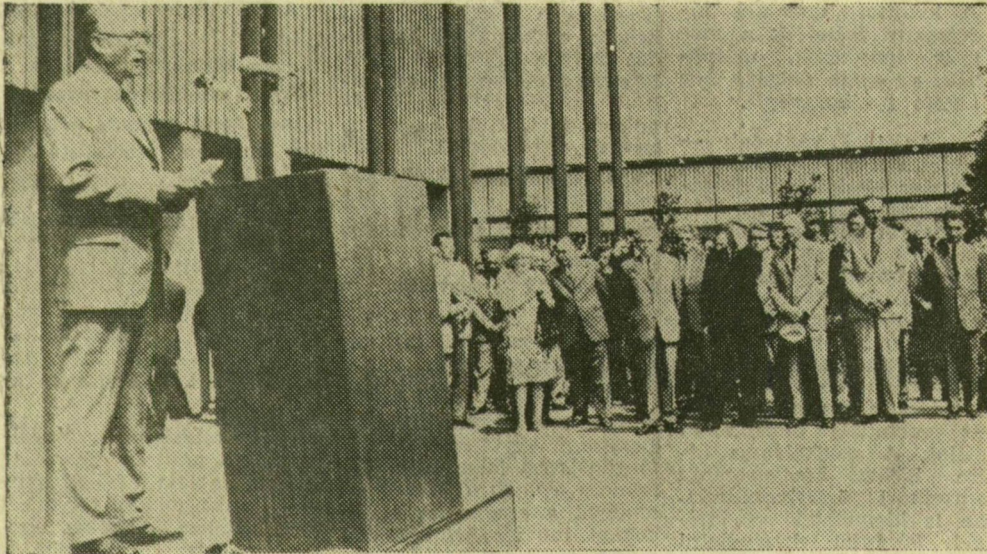

DÉLMAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

Megnyílt a tavaszi BNV

Huszonöt ország 1800 kiállítójának részvételével szerda délelőtt 10 órakor ünnepélyesen megnyílt az 1975. évi tavaszi Budapesti Nemzetközi Vásár, a beruházási javak szakvására. A megnyitón megjelent Lázár György, a Minisztertanács elnöke, Biszku Béla és Németh Károly, az MSZMP Központi Bizottságának titkárai, a Politikai Bizottság tagjai; Huszár István, dr. Szekér Gyula és dr. Timár Mátyás, a Minisztertanács elnökhelyettesei. Ott volt a kormány több tagja, jelen voltak a BNV alkalmából hazánkba érkezett külföldi küldöttségek, a KGST-országok állandó KGST-képviselőinek helyettesei. A Himnusz elhangzása után dr. Bíró József külkereskedelmi miniszter mondott ünnepi megnyitó beszédet. Dr. Bíró József beszédét a 2. oldalon ismertetjük.

Ötvenezer

Teljesen véletlenül értesültem egy érdekes és nevezetes, szegedi hírről, melynek hallatán, még a mostani évfordulós, háborús, meg mindenféle hírdömping idején is felkaptam a fejem. Egykor fennen lobogó, ma már kissé lekockadt újságról ösztönöz az sugallta: na, ez biztosan benne lesz a holnapi Délmagyarban! Hiába lestem napokon át: nem írta meg a hírt! Mennyi mindent megír pedig! Epp most, e sorok írásá közeben olvasom a hírovtatban, hogy a Balaton északi partvidékén kivirágzott a tátorján. Fontos hír, meg kell írni, képzeltük csak el, mi lenne, ha egy szép májusi napon azzal lepne meg bennünket az újság, hogy nem nyílt ki a tátorján a Balaton északi partvidékén. Szomorú világról adna hírt az a közlemény! A tátorjánokról tehát írni kell, de azt a hírt, amire céloztam, hiába kerestem, nem találok. Pedig a Délmagyar tud a dologról, hiszen épp vele történt, a Délmagyarban.

A nevezetes híryagról úgy értesültem, hogy véletlenül dolgom akadt a Délmagyarország szerkesztőségében. A folyosón találkoztam egy ismerőssel, aki szintén a Sajtóházban dolgozik. „Menj csak be — mondta —, és gratulálj nekik.” Mihez? „Az ötvenezerehez.” Miféle ötvenezerehez? „Ahhoz, hogy túlhaladtak az ötvenezres példányszámon.” Mostanában, pontosan május elsején, ötvenezeregyvenen, a rákövetkező vasárnap pedig ötvenezeregy-százhetven példányban jelent meg a Délmagyarország. Nos, ez lett volna az a hír, amire felkaptam a fejem, és amit nem írt meg a Délmagyar.

A hír annyi mindent mond és én is annyi mindent mondtam róla, hogy hirtelen megakadok: gondolkodnom kell. És emlékezni. Több mint huszonhat éve már, hogy hol belülről alakította, hol kívülről érdeklődő szemlélője voltam — és vagyok — hazai, főként vidéki sajtóviszonyainknak, többszörös előfizetői mivoltomról nem is beszélve. Emlékszem boldogult vidéki lapszerkesztő koromra, amikor — az ötvenes évek elejéről van szó — annál a megyei lapnál úgy lebegett előttem a varázsos húszezer, mint ami nincs, csak a mesében. Vidéki lap előtt elérhetetlen ábrándkép — nyugtattuk magunkat, s most itt van a Délmagyarország, a maga ötvenezerevel. Nem tudom, kutatja-e valaki — hiszen annyi, de annyi „témának” van tudományos kutatója — a felszabadulás utáni vidéki újságok útját, sorsát. Ha akadna ilyen kutató, azt ajánlanám, vegye tüzetesen szemügyre egy-egy időszakban a példányszámok alakulását. Mert — szerintem — az imént említett saját tapasztalat, az a keservesen, izdagsággal, olykor raffiniált módszerekkel összegűzött tizen-valahányezer példányszám, meg a Délmagyarország mostani ötvenezere közötti párhuzam országos tanulmányokkal szólna. Például a nagypolitika tekintetében. Arra gondolok hirtelenében meg

kell ugyan emelni a kalapot a lapcsinálók meg a lapterjesztők előtt, de nem lehet elhallgatni: ha nem egy bizony országos légkörben, mondjuk ki nyugodtan, politikai légkörben élne az a százezer olvasó — mert egy példányra bátran lehet két olvasót számítani —, aki a Délmagyarországot a kezébe veszi, fáradozhatnának, ugyan napestig — kinyomhatta volna-e a nyomda az ötvenezereket?

Köve hiszem. Az összefüggés nyilvánvaló. De még akkor is! Az a megiratlan hír az ötvenezerről közelebbi, mondhatnám lokálisabb és meggyőzőbb összefüggésekre is utal. Kérdés: miért kell és kell el a Délmagyarból annyi példány, hogy a várost tekintve, úgy vélem, szinte mindenkihez eljut? Csak hevenyészetten gondolkozva is, eszembe jut az olvasó, amint valami felháborító viselkedés láttán felkiált: „megérdemelné, hogy kitegyék a Délmagyarba!” Másszor meg, ha valakiről, rendes, jó munkájú, tisztességes ismerőséről olvas, elégedetten jegyzi meg: „Megérdemelte, hogy kitegyék a Délmagyarba!” S minthogy épp elég felháborító dologról is, meg dicsérendő példáról is ír a Délmagyar, napról napra kialakul valamifajta várakozás, afféle meghitt viszony a lap és olvasói között, amibe belefer az is, hogy az olvasó olykor — mert valami városszerte köztudott és elhírelődött disznóságról nem ír az újság — dühösen morgogja: „Hát erről vajon miért nem ír a Délmagyar?” Emiatt szokott néha duzogni az egyébként nyájas olvasó — de előfizeti, megveszi és elolvassa a lapot, mert kíváncsi rá, mit ír meg és mit nem ír meg. S ha megír, vagy szóvá tesz valamit, akár egy csúnya balesetet, akár a szegedi főútonalok feneketlen felfordulását, vajon úgy látja-e az újság, ahogy az olvasó látja, s azt mondja-e, amit az olvasó mondana, ha rá lenne bízva az újság.

Bonyolult a viszony újság és olvasó között, de hát ezt minden egyszerűnek látszó társadalmi és emberi viszonyról el lehet mondani. Ezúttal még futtában sem érinthetjük minden ága-bogát, nem is ez volt a cél, hanem hogy hozzuk helyre a lap egy — szerintem végtelen — mulasztását. (Megint egy fontos hír, amiről hallgat az újság!) Mert az nem melegség, amit ők mondanak: „Mi ünnepeljük magunkat?” Ez ugyanis nem önünneplés — szép dolog, hogy tartózkodnak az ilyesmitől, bár terjedne ez a szó-kás — és nem a lap belügye, hanem a város életének igen is jeles és nevezetes eseménye. Szeged történetében ugyanis először fordult elő, hogy a városban megjelenő, éppen most 65 éves napilap ötvenezere példányban jelent meg. Igen is, köszöntésre méltó alkalom, s ha ők nem köszöntik magukat, hadd köszöntsem én, a húszezesnek mondható olvasó, a többi százezer nevében is, a megiratlan hírhez fűzött szerény széljegyzettel.

MOCSÁR GÁBOR

Kádár János ötödször Angyalföld képviselőjelöltje

Angyalföldön, Budapest 38. számú választókerületében, a Magyar Hajó- és Darugyárban szerdán országgyűlési képviselő-jelölő gyűlést tartottak, amelyen — immár ötödször — Kádár Jánost, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkárát jelölték a XIII. kerület egyik képviselőjének.

Kádár János egész napját választókerületében töltötte. Társaságában volt Katona Imre, a budapesti pártbizottság első titkára. Ellátogatott a kerületi pártbizottságra, majd felkereste a Magyar Hajó- és Darugyár angyalföldi gyáregységét. A gyár vezetői tájékoztatták arról, hogyan kezdtek hozzá a párt XI. kongresszusához és a Központi Bizottság 1974. december 5-i határozatának végrehajtásához.

A jelölő gyűlésen mintegy tízezer vettek részt: a gyár munkáskollektíváján kívül Angyalföld más üzemeinek, intézményeinek dolgozói, köztük a Láng Gépgyár, a Csavarrugyár, a Kender-Jutagár, az Elzett, a Forgácsoló Szerszámok Gyára, a Fémmunkás Vállalat, az Akkumulátorgyár, a Habsejtem és Kötöttárugyár küldöttjei. Nagy számban vol-

tak ott a kerület lakosai, idős és fiatal választópolgárok.

A gyűlés elnökségében foglalt helyet a kerület közéletének sok képviselője, többek között Földes Róbert, a XIII. kerületi tanács elnöke, Szép János, a Magyar Hajó- és Darugyár vezérigazgatója és Szaló János, a gyár pártbizottságának titkára.

Matuz László, a Hazafias Népfőnt XIII. kerületi bizottságának titkára nyitotta meg a gyűlést, majd Kovács Károly, a XIII. kerületi pártbizottság első titkára, a jelölő gyűlés előadója emlékeztetett az elmúlt országgyűlési ciklus idején az országban és a kerületben elért eredményekre, s a Hazafias Népfőnt budapesti és XIII. kerületi bizottsága nevében javasolta, hogy Kádár Jánost, a Központi Bizottság első titkárát jelöljék a 38-as választókerület képviselőjévé. Kádár János képviselői jelölését támogatva felszólt a gyűlésen Hudák Mihályné, a Kender-Jutagár szövőnöve, a Hazafias Népfőnt XIII. kerületi bizottságának alelnöke, Eperjesi László, a Magyar Hajó- és Darugyár munkása, Borszéki György, a Láng Gépgyár

mérnöke, Neubauer János, a Magyar Hajó- és Darugyár munkása és Márkus Gyula, angyalföldi veterán.

Hangsúlyozták, hogy Kádár János egész életében példát mutatott kommunista elvhűségével, emberi magatartásával; töretlenül szolgált és szolgálja a munkásoztságot, a dolgozó nép ügyét, a szocializmus eszméjét, hazánk felvirágzását. Élete, munkássága összeforrt a szocializmus ügyével, a magyar nép harcával, hazánk felemelkedésével, a főváros és benne Angyalföld sorsával, fejlődésével.

A jelölő gyűlés résztvevői — egyhangúlag elfogadva a javaslatot — országgyűlési képviselőnek jelölték és hosszán tartó tapsal köszöntötték Kádár Jánost.

Kádár János köszönetet mondott a bizalomért, a jelölésért, elismeréssel szölt az angyalföldiek áldozatos munkájáról, a kerület fejlődéséről. Időszelű bel- és külpolitikai kérdésekről beszélt, s a Központi Bizottság nevében sok sikert kívánt a Magyar Hajó- és Darugyár, Angyalföld dolgozóinak, lakóinak munkájukhoz.

Tanácskozás a korai zöldségtermesztésről

Idén februárban hagyják jóvá a szentesi körzet korai zöldséget termelő, nagyüzemi, iparszerű termesztési rendszerét, máris országos tapasztalatcsere és tanácskozási rendezést Szentesen a Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium és a megyei tanács illetékes osztálya, az itteni kezdeményezés tapasztalatainak terjesztésére. Önmagában ez a tény is jelzi, hogy fontos témáról, a lakosság jobb zöldségellátásáról van szó.

A tegnap kezdődött kétnapos tanácskozáson dr. Somos András Kossuth-díjas akadémikus, a Kertészeti Egyetem rektora, elnököl. Dr. Paczuk István, a megyei tanács elnökhelyettese megnyitja után Pekó József, a MEM kertészeti osztályának vezetője tartott előadást a lakosság zöldségellátásának problémáiról, és a termelés fejlesztésének lehetőségeiről. Az előadó is, és a hozzászólók is erősítették azt a meggyőződést, hogy a korai zöldségtermesztés hasznos, a termelési időszak „széthúzására”, a téli és a kora tavaszi primőrök piacra hozatalára elengedhetetlenül szükség van, de nem hanyagolhatjuk el továbbra sem a szántóföldi zöldségtermesztést.

A tanácskozás résztvevői a délutáni órákban az Árpád Tsz híres zöldségtermelő telepére látogattak. Ma délután a szentesi Felszabadulás Tsz és a fábianszabonyi kertészeti közös vállalat telepeit tekintik meg, délután pedig a Tóth József Színházban folytatják a szakmai vitát.

Elutazott a szovjet pártmunkásküldöttség

Szerdán hazautazott a Szovjetunió Kommunista Pártja Központi Bizottságának pártmunkásküldöttsége, amely a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága meghívására Szegecserbakovnak, az SZKP KB osztályvezető-helyettesének vezetésével május 14–21. között hazánkban tartózkodott. A küldöttséget fogadta

Győri Imre, a Központi Bizottság titkára. A delegáció — mint jelentették — Szegecserre is ellátogatott. A delegációt a Feriegyi repülőtéren Hanga Mária, az MSZMP KB osztályvezető-helyettese búcsúztatta. Jelen volt V. J. Pavlov, a Szovjetunió budapesti nagykövete.

Hazaérkezett a megyei párt- és tanács delegáció Lódzából

Mint ismeretes, május 16-án Lódz vajdaságban magyar—lengyel barátsági hét kezdődött, amely vasárnapmal zárul. Ebből az alkalomból Csongrád megyéből párt- és tanács delegáció járt Lódzban, dr. Perjesi László, a megyei tanács elnökének vezetésével. A delegáció tagjai voltak: dr. Ágoston József, az SZMT vezető titkára, Jáhni László, a szegedi járási pártbizottság első titkára, Papdi József, a megyei pártbizottság osztályvezetője és Szabó Jánosné, a megyei tanács vb makói járási hivatalának elnöke.

Küldöttségünk tegnap elutazott Lódzba. A varsói repülőtéren dr. Roman Malinowski, Lodz vajdája és Jan Debowski, a Lódz megyei pártbizottság titkára, Ludwik Bukowski, a LEMP KB munkatársa búcsúztatták Csongrád megye küldöttjét. Ott voltak: Némethy

József, hazánk varsói nagykövete és Hárs Gábor, nagykövetségünk kulturattaséja.

Tegnap délután a Feriegyi repülőtéren dr. Németh Lajos, a megyei pártbizottság titkára, Paczuk István, a megyei tanács elnökhelyettese és Hunyadkúrti Lajos, a MESZÖV elnöke fogadták küldöttségünket.

A delegáció tagjai az esti órákban hazaértek. Velük érkezett vissza a lódzi magyar—lengyel barátsági hétről Hantos Mihály, a megyei tanács elnökhelyettese, a kulturális delegáció vezetője és Rácz Lajos, a Csongrád megyei Hírlap főszerkesztője.

A Lódz vajdaságban megnyílt kiállítások iránt nagy az érdeklődés. Tegnap egyébként az esti órákban Lódzban barátságos mérkőzést játszott a SZEOL labdarúgócsapata, az ottani első osztályú együttessel.